

Libor Míček

Národnost: česká

Datum narození: 29. března 1931

Místo narození: Bystřice nad Olší

Datum úmrtí: 26. dubna 2004

Místo úmrtí: Brno

Sociální zařazení: Libor Míček se narodil v roce 1931 v obci na pomezí vlivu české, polské a slovenské kultury. Jeho otec Jaroslav Míček byl praktickým lékařem a jeho matka Josefa Tomášková pracovala v ordinaci jako ošetřovatelka. V osmi letech se kvůli válce přestěhovali do nedalekého Frýdku. Jaroslav Míček se aktivně účastnil odboje a na konci války byl nacisty popraven. Poručíkem Libora Míčka se stal jeho strýc Bohumír Míček. Ten byl v roce 1953 v soudním procesu odsouzen k trestu smrti za špionáž ve prospěch cizí velmoci. Po intervencích mu byl rozsudek změněn na doživotí, ze kterého si odseděl 11 let. V roce 1962 se Libor Míček oženil s učitelkou Marií Poláškovou, se kterou měl syny Libora a Jaroslava a dceru Renatu. Zajímal se o duševní hygienu, jógu a krátce navštívil Indii. V roce 2004 zemřel ve věku 73 let.

Akademické působení

Studoval nejdříve na gymnáziu v Ostravě-Přívoze, poté v Příbrami a nakonec v roce 1950 odmaturoval na gymnáziu ve Frýdku-Místku. Neúspěšně se pokoušel o přijetí na FF v Praze a v Olomouci, a tak nastoupil na pedagogickou fakultu olomoucké univerzity. Po roce studia mu byl povolen přestup na filozofickou fakultu, kde studoval obory psychologie a filozofie a také učitelství filozofie a dějepisu. Studium ukončil v roce 1955.

Po studiích začal pracovat v brněnské pobožce Výzkumného ústavu pedagogického jako asistent oddělení mládeže vyžadující zvláštní péči. V roce 1959 byl v Olomouci na tamním pedagogickém institutu zřízen psychologický ústav, který Míček po dobu čtyř let vedl. V roce 1964 nastoupil na katedru psychologie na brněnské filozofické fakultě, kde už předtím působil jako externí učitel. Věnoval se převážně pedagogickým tématům, publikoval práci *Nervózní děti a mládež ve škole* (1959) a podílel se na tvorbě vysokoškolských skript pro studenty psychologie.

V sedmdesátých letech byl komunisty považován za nespolehlivou osobu, protože nesouhlasil s propuštěním několika kolegů. Další monografii proto publikoval až v roce 1976, kdy se na katedře psychologie změnilo vedení. Jeho zájem se obracel především na duševní hygienu. Vydal práce *Sebevýchova a duševní zdraví* (1976), *Duševní hygiena* (1984) a spolu s Vladimírem Zemanem publikoval v osmdesátých letech také různé studie o duševní hygieně a využití duševních cvičení v praktickém životě. V roce 1986 se habilitoval a v roce 1991 získal profesorský titul.

V roce 1990 byl jmenován prorektorem MU. Na žádost tehdejšího rektora Milana Jelínka pomáhal zakládat Filozofickou fakultu Slezské univerzity v Opavě a také Obchodně podnikatelskou fakultu v Karviné. Až do pozdního věku se aktivně podílel na činnosti univerzity třetího věku při Masarykově univerzitě.

Ocenění vědeckou komunitou

Byl dlouholetým předsedou sekce psychologie zdraví Českomoravské psychologické společnosti. Organizoval mnoho národních i mezinárodních konferencí a řady z nich se účastnil, například v Montrealu, Torontu, Moskvě a Halle. V roce 1990 byl jmenován mimořádným hostujícím profesorem na Mezinárodním institutu integračních humanitních věd v kanadském Torontu. Jako jeden z prvních profesorů také obdržel titul emeritní profesor Masarykovy univerzity.

Veřejná činnost

Svůj život zasvětil výuce a osvětové činnosti. Téma duševního zdraví a hygieny propagoval a rozšiřoval pomocí kurzů jógových cvičení, relaxace a hospodaření s časem. V oblasti různých spolků a sdružení zabývajících se zdravým životním stylem proto patřil k často citovaným a oblíbeným autorům. Své poznatky čerpal i z indické duchovní literatury (Indii mj. osobně navštívil). Usiloval o zavedení relaxačních cvičení pro děti ve školách a propagoval psychologii zdraví nejen v článkách, ale také v tisku, rozhlase i televizi.

Jako vedoucí rehabilitační komise Občanského fóra psychologů Jihomoravského kraje a člen rehabilitační komise brněnské filozofické fakulty se po sametové revoluci podílel na napravování křivd u osob postižených komunistickým režimem.

Evaluace

Propagátor zdravého životního stylu a duševní hygieny, po dlouhá léta spjatý s psychologickým ústavem brněnské filozofické fakulty. Významně přispěl k založení katedry psychologie a patopsychologie na Palackého univerzitě v Olomouci a také Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě.

Ohlasy

Profesor Míček představoval pro své kolegy i studenty zosobnění čestnosti a opravdovosti, nikdy nepřizpůsobil své chování těm požadavkům doby, které byly v rozporu s jeho přesvědčením. Žil tak, jak věřil, že je správné. Představoval pro své okolí pevný morální bod, kterým se mohli ostatní přeměřovat. \ [Mojmír Svoboda](#)

Bylo o něm známo, že své poznatky a křesťanské mravní zásady uplatňoval ve svém osobním životě. Byl sociálně vstřícný a stále připraven pomoci a poskytnout oporu zejména lidem handicapovaným, nespravedlivě osočovaným nebo pronásledovaným. \ [Rudolf Kohoutek](#)

Prameny a literatura

Archiv Masarykovy univerzity, fond A2 FF, osobní spisy, kart. 54/35, 34/19, 52/9.

KOHOUTEK, Rudolf. *Vzpomínka na profesora pedagogické psychologie Masarykovy univerzity v Brně Libora Míčka (1931–2004)* [online]. 2016. [cit. 29. dubna 2018]. Dostupné z: <<http://rudolfkohoutek.blog.cz/1603/vzpominka-na-profesora-pedagogicke-psychologie-masarykovy-univerzity-v-brne-libora-micka-1931-2004>>.

STRÁNSKÝ, Zdeněk. Vzpomínka na profesora Libora Míčka k desátému výročí jeho úmrtí. *Universitas*, 2014, č. 2, s. 69–70.

SVOBODA, Mojmír. Zemřel profesor Libor Míček. *Universitas*, 2004, č. 2, s. 30.

SVOBODA, Mojmír. Nedožitě osmdesátiny prof. PhDr. Libora Míčka, CSc. *Universitas*, 2011, č. 1, s. 71–72.